

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Ik zat deze week oprecht te twijfelen en stoeien met de teksten die vandaag op het leesrooster staan.

Eén tekst over de strijd tussen bevolkingsgroepen, en hoe het volk van Israel eventjes duizenden mensen over de kling jaagt, alleen maar omdat ze allochtoon zijn, een ander dialect, of kleurtje hebben.

En die andere tekst: over gedoe in je familie, een zeurende moeder, eigenwijze kinderen, praten achter iemands rug, strijd of verwijdering in je familie.

Nou leuk! Ga er maar aan staan.. wil er iemand even ruilen?

Als predikant krijg ik wel vragen over die teksten uit de Bijbel, die zo agressief zijn, met haat, wraak, vrouwonvriendelijk, misbruik, corruptie.

Hoe is dat te rijmen met liefde, vergeving, oprecht het goede doen?

Maar tegelijkertijd zijn die verhalen over strijd en conflict wel heel menselijk. Het is misschien alleen de context, die wat anders is. Hoe mensen met macht omgaan. Meer vanuit de cultuur van het Midden-Oosten.

Daarom is het zo belangrijk dat de teksten uitgelegd worden, bestudeerd, in hun context begrepen worden, en niet klakkeloos vertaald naar het hier en nu.

En dat geldt ook voor de tekst uit Marcus, de ruzie tussen Jezus en zijn familie. Iets soortgelijks lees je in andere nieuwtestamentische teksten, waar Jezus zegt: verlaat je familie...

De diepere laag in beide teksten ligt in de verbinding tussen God en de mensen, dat Gods houding anders is dan die van mensen:

Als eerste: Hoe de God van Israel meetrok met zijn volk, geduldig, soms boos, soms vergevend, als een liefdevolle vader. Maar nooit loslatend, altijd wachtend op ons- verloren zonen.

En hoe hij besloot om zijn heil niet alleen voor het volk van Israel te reserveren, maar voor de gehele mensheid.

Daarin zit een transformatie, niet alleen van een prive-God van Israel naar een God voor iedereen.

En als laatste het meest revolutionair: de omwenteling van de wet naar geloof, hoop en liefde: niet je heilig aan de regeltjes houden, zoals het volk van Israel, maar iets compleet anders: liefdevol, jezelf gevend. Radicaal.

Dat is Jezus.

En pas in het licht van de context van het Midden Oosten, die heetgebakerde baasjes, stoere bolster, blanke pit- begrijp je hoe radicaal anders, hoe gek Jezus eigenlijk is.

De ontwikkeling van oog- om-oog, tand-om-tand, naar:
heb je vijanden lief, ga een extra mijl met iemand mee.

Ik verdiepte me deze week eens in de bisschop die de huwelijkspraak van prins Harry en Megan sloot; een anglicaanse bishop Curry. In zijn preek had hij het over de *redemptive power of love*.

We must discover the power of love and not underestimate the redemptive power of love.

Daarin ligt de sleutel tot het begrijpen van deze pittige teksten, maar ook voor het begrijpen en toepassen in ons eigen leven.

Want laten we even dichtbij huis blijven, en stilstaan bij wat er in ons eigen leven- in het bijzonder onze familie gebeurt.

Het gezin waar je uitkomt, hoe er onderling onenigheid, voortrekken, of een gebrek aan genegenheid was.

Hoe je daar altijd mee hebt geworsteld, en dat het tot op de dag bepaald hoe je in het leven staat.

Hoe moeizaam het soms is met schoonfamilie, aangetrouwden, of de partners van je kinderen. Het percentage scheidingen ligt hoog in Nederland, en ik kan me zo voorstellen dat ieder van ons hier, wel in zijn eigen familie daarover kan meepraten.

Scheiden is lijden.

Dat is echt zo.

Soms kan het niet anders, soms is het echt de beste oplossing, of de minst kwade.

Maar makkelijk, of eenvoudig is het absoluut niet.

Er is veel verborgen verdriet, eenzaamheid, machteloosheid, het geeft stress bij de kinderen.

En dan krijg je na een scheiding nieuwe relaties, partners, nieuwe samengestelde kinderen, omgangsregelingen, het gedoe bij feestdagen, verjaardagen, vakanties..

Wat doen we onszelf eigenlijk aan?

Als je zo in je eigen familie duikt, of er stil bij staat- dan zou je er bijna elke week wel over kunnen preken.

Ieder huis heeft zijn kruis,

En de gebeden die we hebben gaan vaak daarover.

We zouden zo graag willen dat het anders was, liefdevol, begrip, gezien worden, vreedzaam.

Maar de dagelijkse realiteit is anders.

Natuurlijk zijn er wel glimpjes, zijn er gelukkige families, maar nooit 100%, niet altijd, dag in dag uit.

Misschien is dat ook wel het probleem; de utopie van het gelukkige beest-of centerparcs gezin.

Het bestaat niet,

maar ergens diep in ons, zit die wens: om net zoals in de reclame ook fijn aan het ontbijt te zitten, met elkaar een weekend weg, of samen iets te vieren.

Dat is hoe onze samenleving eigenlijk verzeekt is: dat wensdenken.

En daarom is het misschien zo nodig dat de Bijbel ons soms rauwe verhalen voorschotelt, dat we hier op zondagmorgen bij elkaar komen, niet omdat het allemaal halleluja is, maar omdat we het niet weten, ons machteloos voelen, gebroken, het anders willen, iets zoeken.

Zo komen ook de mensen in het verhaal van Marcus bij elkaar.

In hun gebrokenheid, ziekte, nood of zoektocht komen ze Jezus op het spoor.

En de tegenstelling of de ruzie tussen Jezus familie en die nieuwe gemeenschap die daar bij elkaar zit, is niet zo eenvoudig dat de boodschap is: verlaat je familie, of als je christen bent of wordt, is iedereen ineens je familie.

Hoe ik de nieuwtestamentische theologie van dit verhaal begrijp, interpreteer, is dat de familie symbool staat voor je oude leven, voor patronen en groeven waar in je vast zit, je niet tot bloei komt, of andere mensen te kort doet.

Tot de nieuwe familie, de gemeenschap van Christus, behoren, betekent dus niet letterlijk je familie achterlaten, maar wel datgene wat jou weerhoudt, belemmert om liefdevol te leven.

En het is juist de uitdaging om in relatie te blijven met jouw! familie, juist in die gebrokenheid, pijn, al dat geruzie, onbegrip en verdriet.

Bishop Curry zei in zijn preek: Imagine our homes and families when love is the way.

Niet alleen verliefdheid, de liefde tussen man en vrouw, of kinderen, of ouders. Maar vergevende liefde, redemptive love.

Verlossende liefde, die te midden van onzekerheid, twijfel, angst, boosheid, eenzaamheid de kracht vindt om een tegengeluid te bieden;

Juist als het moeizaam voelt, juist in de wrijving binnen je eigen familie, je werk,

Juist op plekken mensen samen komen, samenwerken, samen gemeenschap zijn.

Waar gewerkt wordt, vallen spaanders. Is er discussie, zijn er soms woorden, te snel geschreven emails, of worden er dingen gezegd die onbedoeld pijn doen, misgaan.

Maar laten we daarin niet blijven,
Laten we in gesprek blijven,
Met vergeving, excuses, uitleg en begrip.

Want alleen omdat wij zo liefgehad worden door God,
Alleen omdat Hij zo gek was om Zijn zoon te geven,
Alleen omdat Jezus zo radicaal was in zijn liefde,
Niemand uitgezonderd,
Alleen daarom mogen wij telkens weer opnieuw beginnen.

Als familie van God.

Amen